

Arrest

nr. 105 433 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat O. GRVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 oktober 2012 diende verzoekster een aanvraag tot gezinshereniging met haar Bulgaarse echtgenoot in op grond van artikel 10, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 december 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 8 januari 2013. Verzoekster diende tegen deze beslissing een annulatieberoep in bij de Raad, dat verworpen werd bij arrest van 31 mei 2013 (rolnummer X, arrestnummer 103 999).

1.3. Verzoekster diende een asielaanvraag in op 7 januari 2013.

1.4. Op 13 januari 2013 weigerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris besliste op 25 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde M.V. + 1 KIND : M.B. (...)

geboren te (...) Presevo , op (in) (...)

van nationaliteit : : Servië

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten,

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16/01/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven, inderdaad, betrokkene heeft tijdens zijn interview aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben en mag niet werken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op *“schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel volgens het welke de administratieve autoriteit gehouden is te beslissen naar kennis genomen te hebben van al de elementen van de zaak en van de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en van de fundamentele vrijheden”*. In de uiteenzetting van haar middel werpt verzoekster tevens de schending van artikel 8 van het EVRM op.

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“Doordat:

In overweging dat een bevel het grondgebied te verlaten aan mijn verzoekster betekend werd met als reden dat ze zicht bevindt in het geval voorzien in art. 7 lid 1.6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, te weten dat ze niet over voldoende levensmiddelen beschikt zowel voor de duur van het verblijf dat voor een terugkeer naar het land van herkomst of de doorgang naar een derde-land waarin zijn toegang gegarandeerd wordt, en niet in staat is deze middelen wettelijk te bekomen.

Terwijl :

In overweging dat uit de bestreden akte voortvloeit dat tegenpartij een fout maakte in de betekening van het bevel het grondgebied te verlaten;

Dat inderdaad, tegenpartij een acte aan Mw. M.V. en aan haar kind, M.B. betekend heeft;

Dat in dit geval Mr M.B. niet het kind is van Mw. M. maar wel haar echtgenote ;

Dat Mr. M. over een verblijfstitel beschikt in België en dat men dus niet inziet waarom een bevel het grondgebied te verlaten hem betekend zou zijn;

Dat zelfs indien men beschouwt dat dit bevel het grondgebied te verlaten voor het kind van Mw. M. bedoeld was, ondanks de fout over de voornaam, het niet geldig is dat het kind van Mw. M. op het Belgisch grondgebied geboren is en de zoon is van Mr M. die van een verblijfstitel geniet en van verzoekster.

In overweging dat uit de feiten komt dat in werkelijkheid de beslissing die genomen en aan mijn verzoekster betekend werd niet geldig gegrond was. Dat daardoor tegenpartij het beginsel van goed bestuur geschonden heeft;

Dat ze de werkelijkheid van de situatie in overweging moete nemen enddor een bevel het grondgebied te verlaten te geven ze dit niet deed.

In dit geval, is mijn verzoekster getrouwd met Mr B.M., geboren te (...) op (...), van Joegoslavische nationaliteit en, die over een verblijfstitel in België beschikt voor een duur van 5 jaar.

Dat op 15 mei 2012 te N., verzoekster een meisje geboren kreeg, M.J.;

Dat in het geval dat mijn verzoekster gedwongen zou zijn in haar land van herkomst terug te keren, ze niet meer samen met haar kind zou blijven vader van het kind, haar alleen zou moeten opvoeden.

En dat indien mijn verzoekster haar kind zou meenemen, Mr M. zijn kind niet meer zou zien.

Een gedwongen terugkeer zou dus een schending zijn van artikel 8 van de Europese overeenkomst van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en het recht tot een familieleven;

Het zou dus heel nadelig zijn zowel voor mijn verzoekster als voor haar kind en ook voor Mr. M. dat ze gedwongen zou in naar haar land van herkomst terug te keren;

Daardoor zou Mr M. niet vrij zijn met zijn echtgenoot te leven.

En het kind zou niet met zijn twee ouders mogen leven.

Dat het van uw hoge jurisdictie afhangt na te zien of de beslissing die door de Dienst Vreemdelingen-zaken genomen werd wettelijk is en indien er geen risico is van schending van artikel 8 van de Europese overeenkomst van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden in geval van terugkeer in haar land van herkomst, gezien haar gezinssituatie.

Dat et bevel het grondgebied te verlaten geen rekening houdt met de situatie gegrond op art. 7 lid, 6 lid 1 van de wet van 15 december 1980 ;

Dat deze motivatie duidelijk gestereotypeerd is.

Dat er geen individualisatie van de situatie van mijn verzoekster is.

Dat deze motivatie onvoldoende is ten opzichte van de hier boven aangehaalde elementen;

Dat mijn verzoekster dus de nietigverklaring vraagt van de beslissing die door tegenpartij genomen werd vraagt;”

2.2. Verzoekster beroept zich op de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en op de schending van artikel 3 EVRM doch laat na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepalingen schendt, zodat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat “het bevel het grondgebied te verlaten geen rekening houdt met de situatie gegrond op art. 7 lid, 6 lid 1 van de wet van 15 december 1980. Dat deze motivatie duidelijk gestereotypeerd is. Dat er geen individualisatie van de situatie van mijn verzoekster is. Dat deze motivatie onvoldoende is ten opzichte van de hier boven aangehaalde elementen”.

2.5. De bestreden beslissing bevat een feitelijke overweging in het licht van artikel 7, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Zij houdt verband met verzoeksters situatie aangezien ze verwijst naar wat verzoekster tijdens een interview gezegd heeft. Verzoekster toont met haar betoog niet aan in welke mate deze motieven haar niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Waar verzoekster nog een verwijzing verwacht in de bestreden

beslissing voor wat betreft haar familiale situatie, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een asielpprocedure afsluit. Aangezien op het vlak van gezinshereniging de in punt 1.2 bedoelde beslissing reeds getroffen werd, ziet de Raad niet in waarom er in de bestreden beslissing nog dient te worden gemotiveerd aangaande deze aspecten.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat verzoekster voor het overige de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.6. Kernpunt van de bestreden beslissing is dat verzoeksters asielaanvraag werd afgewezen door het Commissariaat-generaal en dat verzoekster niet over voldoende middelen van bestaan zoals bepaald in artikel 7, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet beschikt. Verzoekster betwist deze vaststellingen niet.

2.7. Waar verzoekster in haar verzoekschrift opwerpt dat *“tegenpartij een fout maakte in de bteking van het bevel het grondgebied te verlaten”* en dat *“tegenpartij een acte aan Mw. M.V. en aan haar kind, M.B. betekend heeft”* terwijl *“Mr M.B. niet het kind is van Mw. M. maar wel haar echtgenote”*, merkt de Raad op dat de akte van kennisgeving gericht is *“aan de genaamde: M.V.”*, zijnde verzoekster. De Raad kan derhalve geen gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing vaststellen. Waar de bestreden beslissing gericht is aan *“M.V. + 1 kind : M.B. °20/11/1982”* merkt de Raad op dat uit het loutere feit dat verweerder een materiële vergissing heeft begaan bij de vermelding van de naam van verzoeksters kind, geen schending van de motiveringsplicht kan worden afgeleid. Verzoekster toont niet aan dat deze fout haar belangen op enigerlei wijze heeft geschaad. Deze materiële vergissing kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.8. Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing in hoofde van haar dochter *“niet geldig is daat het kind van Mw. M. op het Belgisch grondgebied geboren is en de zoon is van Mr M. die van een verblijfstitel geniet en van verzoekster”*. De Raad dient op te merken dat verzoekster niet onwetend kan zijn van de in punt 1.2. bedoelde beslissing van verwerende partij van 3 december 2012 tot weigering van verblijf, waartegen ze een beroep heeft ingediend bij de Raad. In deze beslissing, die zich in het administratief dossier bevindt, wordt op gemotiveerde wijze gesteld, *“(…) la requérante ne peut pas se prévaloir des dispositions de la loi du 15.12.1980(…) notamment l'article 10, (...)”*. Er wordt ook nog verwezen naar verzoeksters dochter. Meer bepaald wordt er gesteld *“celui-ci pourra suivre la situation qui lui convient le mieux, soit attendre en Belgique la retour de sa maman, soit repartir avec elle en Serbie, le temps de faire les démarches nécessaires pour remplir toutes les conditions du droit au séjour; En effet, sans porter atteinte aux droits élémentaires de l'enfant, la présence de son époux sur le territoire belge ne donne pas automatiquement droit au séjour. En outre, la séparation d'avec ces derniers ne sera que temporaire, pour autant que l'intéressée remplisse toutes les conditions exigées dans le cadre du droit au séjour sur le pied de l'article 10 de la loi du 15.12.1980”*. Voor wat betreft verzoekster wordt gesteld dat ze niet voldoet aan de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Voor wat betreft verzoeksters dochter wordt gesteld dat het aan de keuze van verzoekster en haar echtgenoot wordt overgelaten of hun dochter al dan niet verder in België verblijft. Zij kan in het gezelschap van haar moeder het land verlaten maar is daartoe niet verplicht. Zelfs indien de naam van verzoeksters kind dient te worden geschrapd op de bestreden beslissing houdt het niet in dat de bestreden beslissing *“niet geldig”* is voor wat betreft verzoekster.

2.9. Artikel 8 EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheids-inmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het

EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeiend en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient te worden geduwd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.10. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster en haar dochter met verzoeksters echtgenoot een gezinsleven leiden in de zin van artikel 8 EVRM, dient erop te worden gewezen dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster, die blijkens het administratief dossier nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar echtgenoot en hun kind in hun land van herkomst te verblijven. De bestreden beslissing leidt er niet toe dat verzoekster en haar kind, mocht zij ervoor opteren om het kind mee te nemen, gedwongen verwijderd worden en leidt er evenmin toe dat verzoekster voorgoed gescheiden wordt van haar echtgenoot, noch dat verzoeksters dochter voorgoed gescheiden wordt van haar vader. Zoals reeds werd gesuggereerd in de in punt 1.2. bedoelde beslissing van 3 december 2012, verhindert de bestreden beslissing niet dat verzoekster een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging kan indienen wanneer de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden vervuld zijn en alsnog desgevallend samen met haar dochter het Belgisch grondgebied kan betreden teneinde haar echtgenoot te vervoegen. De tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA